

¹² Лушников А. М., Фомина М. А. Особенности правового регулирования трудовых отношений при нестандартных формах занятости / А. М. Лушников, М. А. Фомина // Труд за рубежом. – 2007. – № 2. – С. 88–109.

¹³ Переезд в Испанию. Личный опыт из жизни российского фрилансера // Газета ИноСтранник. [Электронный ресурс]. – <http://inostrannik.ru/interview/a-72.html> – Назва з екрана.

Резюме

Мариц Д. О. Окремі аспекти запозичення європейського досвіду щодо правового регулювання атипової зайнятості в Україні.

У статті розглянуто основні поняття та терміни, які використовуються у сфері дистанційних трудових відносин як в Україні, так і у світовому співтоваристві. Проведено аналіз правового регулювання атипової зайнятості у зарубіжних країнах та запропоновано можливість адаптувати деякі положення у національне законодавство. Зроблено висновок, що основним регулятором трудових відносин у досліджуваній проблематиці є договір. У зв'язку з відсутністю нормативного регулювання дистанційної роботи у кодифікованих актах України, саме договору відводиться чільне місце для впорядкування таких відносин.

Ключові слова: договір, зайнятість, дистанційна зайнятість, зарубіжний досвід, трудові правовідносини.

Резюме

Мариц Д. А. Отдельные аспекты заимствования европейского опыта относительно правового регулирования атипичной занятости в Украине.

В статье рассматриваются основные понятия и термины, которые используются в сфере дистанционных трудовых отношений как в Украине, так и в мировом сообществе. Проведен анализ правового регулирования нестандартной занятости в зарубежных странах, в связи с чем предлагается адаптировать некоторые положения в национальное законодательство. Сделан вывод, что основным регулятором трудовых отношений по данной проблеме является договор. В связи с отсутствием нормативного регулирования дистанционной работы в кодифицированных актах Украины, именно договору отводится надлежащее место для упорядочивания таких отношений.

Ключевые слова: договор, занятость, дистанционная занятость, зарубежный опыт, трудовые правоотношения.

Summary

Marits D. Some aspects of borrowing the European experience regarding the legislation of atypical employment in Ukraine.

The article is devoted to basic concepts and terms of distant work employment both in Ukraine and world community.

Law regulations of atypical employment in other countries are analysed and suggestions are made regarding the implementation of some changes in national law. It is concluded that the major regulator of work relations is a contract. Due to the absence of normative regulation regarding the distant work in Ukrainian law codes it is the contract that should settle the question. New non standard (atypical) employment forms appeared as a result of economy needs in more profound regulation of work and development of communicating technologies. Typically there are two atypical employment forms – telework and home work.

Key words: contract, employment, remote employment, foreign experience, the employment relationship.

Отримано 15.10.2014

УДК 341.96 (347.65)

М. О. МИХАЙЛІВ

Марія Омелянівна Михайлів, доцент, кандидат юридичних наук, доцент Львівського національного університету імені Івана Франка

ОСОБЛИВОСТІ КОЛІЗІЙНОГО РЕГУЛЮВАННЯ СПАДКОВИХ ВІДНОСИН В УКРАЇНІ

Серед міжнародних приватноправових відносин важливе місце посідає інститут спадкування. Саме перехід прав та обов'язків від спадкодавця до спадкоємця, з наявністю іноземного елемента, породжує виникнення міжнародних спадкових відносин, у зв'язку із чим виникає потреба як матеріально-правового, так і колізійного їх регулювання.

Кожна держава по-своєму здійснює правове регулювання спадкових відносин, тому з'являються колізії між матеріально-правовими нормами різних держав, а це в свою чергу ускладнює правове регулювання міжнародних спадкових відносин. У зв'язку із цим виникає потреба у дослідженні колізійних норм у даній сфері.

Проблеми колізійного регулювання спадкових правовідносин були предметом дослідження таких вчених: А. Я. Сивоконя, В. І. Кисіля, О. О. Кармази, А. А. Степанюк, В. Г. Галущенко та інших. Водночас вироб-

лення загального наукового підходу щодо колізійного регулювання спадкування окремих видів прав та обов'язків спадкодавця залишається мало дослідженим, що зумовлює актуальність означеної теми.

Отже, метою цієї статті є дослідження колізійного регулювання спадкових правовідносин загалом та колізійного регулювання спадкування окремих видів прав та обов'язків спадкодавця.

Колізійні питання спадкування були і залишаються у міжнародному приватному праві України одними з найскладніших. Вирішення різних спадкових спорів, як правило, породжує майнові відносини, що входять до системи відносин власності однієї держави, і взаємодіють з системою власності іншої держави. Це дає підстави кожному із правопорядків претендувати на регулювання цих відносин¹.

Що стосується визначення права, яке підлягає застосуванню з іноземним елементом, тут склалося декілька особливих режимів колізійного регулювання. Історично галузь спадкового права була тісно пов'язаною із сімейно-зобов'язальними правовідносинами. Але не менш вагомим є зв'язок цієї галузі із речовим правом. Отже, існування відмінних режимів колізійного регулювання спадкових відносин обумовлено неоднаковим ставленням у різних правових системах як до колізійних питань особистого статусу, так і до статусу майна, що входить до спадкової маси².

Колізійні норми у сфері міжнародного спадкування залежно від видів спадкування можна диференціювати, зокрема, на колізійні норми у сфері: спадкування за законом та спадкування за заповітом. Тому залежно від предмета спадкових відносин колізійні норми можемо розподілити на: колізійні норми щодо спадкування рухомого майна; колізійні норми щодо спадкування нерухомого майна; колізійні норми щодо спадкування інших майнових прав та обов'язків.

Закон України «Про міжнародне приватне право»³ чітко не визначає, які саме колізійні норми необхідно застосовувати щодо спадкування за законом. У ст. 70 даного Закону лише зазначено, що спадкові відносини регулюються правом держави, у якій спадкодавець мав останнє місце проживання, якщо спадкодавцем не обрано в заповіті право держави, громадянином якої він був. Виходячи із змісту цієї норми можна вважати, що здатність особи до спадкування, черговість прийняття спадщини, розмір частки у спадщині будуть визначатися правом держави, де спадкодавець мав останнє місце проживання. Проте у законодавстві України чітко не визначено, що необхідно розуміти під останнім місцем проживання.

На думку В. І. Кисіля, визначення останнього місця проживання спадкодавця викликає певні труднощі у практиці судів та органів нотаріату, що займаються спадковими справами. Загальне цивільне законодавство України не містить визначення поняття «останнє місце проживання». Поняття «місце проживання» є у Законі України «Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні» від 11 грудня 2003 року. Згідно із ст. 3 цього Закону «місце проживання» – це адміністративно-територіальна одиниця, на території якої особа проживає строком понад шість місяців на рік. Оскільки Закон виходить із принципу свободи пересування, очевидно, що тут йдеться про фактичне місце проживання, яке може не збігатися з місцем реєстрації. На фактичне проживання у конкретній справі можуть вказувати очевидні обставини (ділові та соціальні зв'язки особи (центр життєвих інтересів), наявність посвідки на проживання, намір залишатися у даній країні протягом певного терміну тощо). Однак ці критерії не завжди є очевидними та беззаперечними⁴.

Відповідно до ст. 29 Цивільного кодексу України місцем проживання фізичної особи є житло, в якому вона проживає постійно або тимчасово. Місцем проживання фізичної особи у віці від десяти до чотирнадцяти років є місце проживання її батьків (усиновлювачів) або одного з них, з ким вона проживає, опікуна або місцезнаходження навчального закладу чи закладу охорони здоров'я тощо, в якому вона проживає, якщо інше місце проживання не встановлено за згодою між дитиною та батьками (усиновлювачами, опікуном) або організацією, яка виконує щодо неї функції опікуна.

Місцем проживання фізичної особи, яка не досягла десяти років, є місце проживання її батьків (усиновлювачів) або одного з них, з ким вона проживає, опікуна або місцезнаходження навчального закладу чи закладу охорони здоров'я, в якому вона проживає.

Місцем проживання недієздатної особи є місце проживання її опікуна або місцезнаходження відповідної організації, яка виконує щодо неї функції опікуна.

Фізична особа, яка досягла чотирнадцяти років, вільно обирає собі місце проживання, за винятком обмежень, які встановлюються законом.

Визначення поняття «місце проживання» передбачено також Законом України «Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні»⁵. Так відповідно до ст. 3 даного Закону місце проживання – житло, розташоване на території адміністративно-територіальної одиниці, в якому особа проживає постійно або тимчасово. Тому, якщо особа проживає менше як шість місяців на території адміністративно-територіальної одиниці, то це буде вважатися її місцем перебування, а не проживання.

Проте ні Цивільний кодекс України, ні Закон України «Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні» не визначають, що необхідно розуміти під останнім місцем проживання та постійним місцем проживання. У зв'язку із цим вважаємо, що під останнім місцем проживання необхідно розуміти житло, розташоване на території адміністративно-територіальної одиниці, в якому особа останнім часом проживає строком понад шість місяців на рік.

Відповідно до ст. 1 Закону України від 16 квітня 1991 р. «Про зовнішньоекономічну діяльність»⁶ та ст. 4 Митного кодексу України⁷ від 13 березня 2012 р. під постійним місцем проживання необхідно розуміти місце проживання на території якої-небудь держави не менше одного року фізичної особи, яка не має постійного місця проживання на території інших держав і має намір проживати на території цієї держави протягом

необмеженого строку, не обмежуючи таке проживання певною метою, і за умови, що таке проживання не є наслідком виконання цією особою службових обов'язків або зобов'язань за договором (контрактом). Тому не можна вважати «останнім місцем проживання» проживання фізичної особи на території іноземної держави понад шість місяців з певною метою, а також проживання понад шість місяців внаслідок виконання нею службових обов'язків або зобов'язань за договором. У даному випадку під «певною метою» необхідно розуміти проживання з метою навчання, лікування, стажування, у зв'язку із виконанням певних проектів (програм) тощо. У зв'язку із цим вважаємо за доцільне доповнити ст. 1 Закону України «Про міжнародне приватне право» визначеннями понять: «місце проживання фізичної особи», «постійне місце проживання фізичної особи», «місце перебування фізичної особи» та викласти дані визначення в наступній редакції: «місце перебування фізичної особи – це тимчасове перебування фізичної особи строком до шести місяців на території іноземної держави з певною метою»; «місце проживання фізичної особи – це місце проживання фізичної особи на території якої-небудь держави понад шість місяців на рік, яка має постійне місце проживання на території іншої держави»; «постійне місце проживання фізичної особи – це місце проживання фізичної особи на території певної держави не менше одного року, яка не має постійного місця проживання на території інших держав і має намір проживати на території цієї держави постійно, не обмежуючи таке проживання певною метою, і за умови, що таке проживання не є наслідком виконання цією особою службових обов'язків або зобов'язань за договором (контрактом)». Саме легальне визначення останніх понять допоможе уникнути та усунути певні непорозуміння, які виникають на практиці у зв'язку із застосуванням колізійних норм.

Отже, у сфері спадкування за законом з іноземним елементом згідно з українським законодавством значення має не право держави, де настала смерть фізичної особи, а право держави, де спадкодавець мав останнє місце проживання на момент смерті.

Колізійні норми у сфері спадкування за заповітом містяться у ст. 72 Закону України «Про міжнародне приватне право». Саме ця стаття визначає колізійне регулювання питань здатності осіб на складання і скасування заповіту, форми заповіту і акта його скасування. Так, здатність особи на складання і скасування заповіту, а також форма заповіту і акта його скасування визначаються правом держави, у якій спадкодавець мав постійне місце проживання в момент складення акта або в момент смерті.

Виходячи зі змісту цієї норми, здатність особи на складання і скасування заповіту визначаються правом держави, у якій спадкодавець мав постійне місце проживання в момент складення акта або в момент смерті. Проте, якщо спадкодавець тимчасово проживав на території іноземної держави в момент складення акта або в момент смерті, законодавство якої встановлює інші вимоги щодо здатності скласти заповіт, чи в даному випадку це не буде мати правовим наслідком недійсність заповіту. У зв'язку із цим вважаємо, що питання здатності осіб на складання і скасування заповіту повинні регулюватися правом держави, на території якої спадкодавець такий заповіт склав, проте інші питання, що пов'язані із прийняттям спадщини, повинні регулюватися правом держави, на території якої знаходиться майно, що є предметом спадкування, якщо інше не передбачено спадкодавцем у самому заповіті.

Також видається актуальним і питання дійсності заповіту, складеного на території іноземної держави за правилами іншими, ніж передбачені законодавством громадянства спадкодавця чи законодавством постійного місця проживання спадкодавця. Так, відповідно до ст. 72 Закону України «Про міжнародне приватне право» заповіт або акт його скасування не можуть бути визнані недійсними внаслідок недодержання форми, якщо остання відповідає вимогам права місця складання заповіту або права громадянства, або права звичайного місця перебування спадкодавця у момент складання акта чи в момент смерті, а також права держави, у якій знаходиться нерухоме майно.

Із змісту цієї складної альтернативної колізійної норми можемо зробити висновок, що заповіт буде дійсним в наступних випадках:

- якщо форма заповіту відповідає вимогам права місця складення заповіту;
- якщо форма заповіту відповідає вимогам права громадянства спадкодавця;
- якщо форма заповіту відповідає вимогам права звичайного місця перебування спадкодавця у момент складання акта;
- якщо форма заповіту відповідає вимогам права звичайного місця перебування спадкодавця в момент смерті;
- якщо форма заповіту відповідає вимогам права держави, у якій знаходиться нерухоме майно.

Отже, якщо заповіт або акт його скасування відповідає зазначеним вище вимогам щодо форми, це ще не означає, що спадкоємці не можуть ставити питання про його недійсність, виходячи зі змісту заповіту. Тому вважаємо за доцільне положення цієї статті викласти в наступній редакції: «Заповіт або акт його скасування буде вважатися дійсним, якщо форма заповіту відповідає вимогам права місця складення заповіту та вимогам права держав, з якими пов'язані спадкові права та обов'язки спадкодавця».

Недослідженим залишається і питання, пов'язане із можливістю укладення певних видів заповітів. Наприклад, якщо заповідач складає заповіт на території іноземної держави, який не відомий праву держави громадянства чи праву держави постійного місця проживання. У даному випадку постає питання щодо юридичних наслідків даного заповіту.

Нез'ясованим та нерегульованим залишаються питання, пов'язані із спадкуванням прав у сфері права інтелектуальної власності та майнових корпоративних прав.

Відповідно до ст. 1218 Цивільного кодексу України⁸ до складу спадщини входять усі права та обов'язки, що належали спадкодавцеві на момент відкриття спадщини і не припинилися внаслідок його смерті. Не входять до складу спадщини права та обов'язки, нерозривно пов'язані з особою спадкодавця, зокрема особисті немайнові права (п. 1 ч. 1 ст. 1219 ЦК України). Відповідно до ст. 29 Закону України «Про авторське і суміжні права»⁹ майнові права авторів та інших осіб, які мають виключне авторське право, переходять у спадщину. Не переходять у спадщину особисті немайнові права автора. Однак спадкоємці мають право захищати авторство на твір і протидіяти перекрученню, спотворенню чи іншій зміні твору, а також будь-якому іншому посягання на твір, що може завдати шкоди честі та репутації автора.

Відповідно до п. 14 Постанови Пленуму Верховного Суду України № 7 від 30 травня 2008 р. «Про судову практику у справах про спадкування»¹⁰ до складу спадщини входять майнові права інтелектуальної власності, чинні на момент відкриття спадщини (право на отримання винагороди за використання твору, право на відтворення, опублікування і розповсюдження авторських творів, право на оформлення винаходу, корисної моделі тощо). Проте виходячи із змісту п. 4 ст. 423 Цивільного кодексу України особисті немайнові права інтелектуальної власності не можуть відчужуватися (передаватися), за винятками, встановленими законом. Із змісту цієї статті можемо також зробити висновок, що окремі немайнові права можуть бути предметом спадкових відносин. Хоча ст. 29 Закону України «Про авторське право та суміжні права» і вказує на те, що особисті немайнові права автора не переходять у спадщину, проте із подальшого змісту цієї статті випливає, що до спадкоємців переходить право на недоторканність твору, що належить до особистих немайнових.

Закон України «Про міжнародне приватне право» не передбачає колізійних норм у сфері спадкування прав інтелектуальної власності. Це, в свою чергу, ускладнює можливість належного регулювання даних питань та призводить до проблем вирішення цієї категорії спорів судами. Відповідно до ст. 36 Закону України «Про міжнародне приватне право» до правочинів, предметом яких є право інтелектуальної власності, застосовується право, що визначається згідно з відповідними правилами цього Закону. Виходячи із змісту цієї статті та враховуючи, що заповіт є видом одностороннього правочину, до спадкування за заповітом прав інтелектуальної власності необхідно застосовувати колізійні норми, передбачені в розділі третьому Закону України «Про міжнародне приватне право», а саме ст.ст. 31–33. У такому випадку, які норми будуть конкурувати, і які слід обрати як обов'язкові з метою застосування до питань спадкування прав інтелектуальної власності чи колізійні норми розділу третього чи колізійні норми щодо спадкування, що містяться в розділі десятому Закону. Щоб уникнути цієї ситуації, пропонуємо Розділ четвертий Закону України «Про міжнародне приватне право» доповнити ст. 37¹ «Спадкування прав інтелектуальної власності» і викласти її в наступній редакції: «Спадкування прав інтелектуальної власності за законом визначається правом держави місця відкриття спадщини з дотриманням права держави місця створення результату права інтелектуальної власності чи реєстрації прав у сфері інтелектуальної власності, крім випадків, якщо інші колізійні прив'язки не передбачені договорами, предметом яких є результати прав інтелектуальної власності.

Спадкування прав інтелектуальної власності за заповітом визначається правом держави місця складення заповіту з дотриманням права держави місця створення результату права інтелектуальної власності чи реєстрації прав у сфері інтелектуальної власності, якщо спадкодавцем не обрано інше право в заповіті або якщо інше не передбачено договором чи міжнародним договором».

Актуальним питанням залишається спадкування корпоративних прав. Це пов'язано насамперед із неоднозначними підходами щодо поняття корпоративного права, можливості його реалізації, а також із переходом таких прав від однієї особи до іншої в порядку спадкування.

Відповідно до ст. 167 Господарського кодексу України¹¹ корпоративні права – це права особи, частка якої визначається у статутному капіталі (майні) господарської організації, що включають правомочності на участь цієї особи в управлінні господарською організацією, отримання певної частки прибутку (дивідендів) даної організації та активів у разі ліквідації останньої згідно із законодавством, а також інші правомочності, передбачені законом та статутними документами.

Загалом, поняття корпоративного права пов'язане з часткою в статутному капіталі і виступають невіддільними категоріями. І як зазначає В. М. Кравчук, частка в капіталі та корпоративні права співвідносяться між собою як причина і наслідок. Тому відчуження частки в статутному капіталі однозначно призводить до відчуження корпоративних прав, оскільки вони є невіддільними. На сьогодні залишається проблемою не тільки реалізація самого корпоративного права, а й його перехід від однієї особи до іншої, у тому числі і в порядку спадкування¹².

Відповідно до ст. 1219 Цивільного кодексу України не входять до складу спадщини права та обов'язки, що нерозривно пов'язані з особою спадкодавця, зокрема право на участь у товариствах та право членства в об'єднаннях громадян, якщо інше не встановлено законом або їх установчими документами. У випадках, встановлених законом або установчими документами, до спадкоємців можуть переходити як право на участь у товаристві, так і право на частку у статутному капіталі товариства.

Невирішеним залишається питання і колізійного регулювання певних видів корпоративних прав. Вважається за доцільне в таких випадках застосовувати колізійну прив'язку особистий закон юридичної особи, або ж право держави, з яким найбільш тісно пов'язана можливість реалізації корпоративного права. Якщо таке право передається за заповітом, то тут можуть виникнути наступні колізійні ситуації: заповідач самостійно обере право держави; застосовним буде право держави місця складення заповіту з урахуванням права місця створення господарського товариства тощо.

Удосконалення колізійного та матеріально-правового регулювання в сфері спадкування допоможе усунути суперечності в законодавстві та практиці держав.

¹ Кармаза О. О. Міжнародне спадкове право: наук.-практ. посіб. / О. О. Кармаза. – К. : КНТ, 2007. – 328 с.

² Кисіль В. І. Сучасне регулювання спадкових відносин у міжнародному приватному праві // Нариси з міжнародного приватного права / за ред. А. С. Довгерта, О. М. Бірюкова. – К. : Алерта, 2014. – Вип. 3. – 324 с.

³ Про міжнародне приватне право : Закон України від 23 червня 2005 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2005. – № 32. – Ст. 422.

⁴ Кисіль В. І. Спадкові відносини в сучасному міжнародному приватному праві / В. І. Кисіль // Право України. – 2013. – № 7. – С. 154–182.

⁵ Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні : Закон України від 11 грудня 2003 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2004. – № 15. – Ст. 232.

⁶ Про зовнішньоекономічну діяльність : Закон України від 16 квітня 1991 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1991. – № 29. – Ст. 377.

⁷ Митний кодекс України від 13 березня 2012 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2012. – № 45–48. – Ст. 552.

⁸ Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 40–44. – Ст. 356.

⁹ Про авторське право і суміжні права : Закон України від 29 березня 1994 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1994. – № 13. – Ст. 64.

¹⁰ Про судову практику у справах про спадкування : Постанова Пленуму Верховного Суду України від 30 травня 2008 р. № 7 // Вісник Верховного Суду України. – 2008. – № 6. – С. 17.

¹¹ Господарський кодекс України від 16 січня 2003 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 18–22. – Ст. 144.

¹² Солтис Н. Б. Деякі питання спадкування корпоративних прав / Н. Б. Солтис // Проблеми здійснення та захисту корпоративних прав : зб. тез наук. повідомлень: Наук.-практ. стіл / ред. кол. В. В. Луць, І. Е. Берестова. – К., 2009. – С. 116–119.

Резюме

Михайлів М. О. Особливості колізійного регулювання спадкових відносин в Україні.

У статті досліджуються сучасні тенденції вирішення колізійних питань, що виникають у сфері міжнародних спадкових відносин. Проаналізовано підстави виникнення колізій та особливості правового регулювання спадкування за законодавством України. Висвітлено актуальні проблеми колізійного регулювання у міжнародному спадковому праві. Особливу увагу приділено проблемам колізійного регулювання спадкування окремих видів прав та обов'язків спадкодавця, зокрема спадкування прав інтелектуальної власності та корпоративних прав. Надано пропозиції щодо удосконалення законодавства у сфері спадкових відносин.

Ключові слова: спадкування, спадкування за законом, заповіт, колізія у спадкових відносинах, міжнародне спадкування.

Резюме

Михайлів М. Е. Особенности коллизионного регулирования наследственных отношений в Украине.

В статье исследуются современные тенденции решения коллизионных вопросов, возникающих в сфере международных наследственных отношений. Проанализированы основания возникновения коллизий и особенности правового регулирования наследования в законодательстве Украины. Освещены актуальные проблемы коллизионного регулирования в международном наследственном праве. Особое внимание уделено проблемам коллизионного регулирования наследования отдельных видов прав и обязанностей наследователя, в особенности таким, как наследование прав интеллектуальной собственности и корпоративным правам. В результате представлены предложения по усовершенствованию законодательства в сфере наследственных отношений.

Ключевые слова: наследование, наследование за законом, завещание, коллизия в наследственных отношениях, международное наследование.

Summary

Mykhailiv M. Features of the inheritance relations conflict regulation in Ukraine.

The article reviews modern trends in dealing with conflicts arising in the field of international inheritance relations. The author has made a detailed analysis of causes giving rise to conflicts and has studied the aspects of legal regulation inheritance of the law in Ukraine. The work also highlights some topical issues of conflict regulation in the Ukrainian international inheritance law. A particular focus is made on international legal regulation of some kinds of rights and obligations of the decedent inheritance, including inheritance rights of intellectual property and corporate rights. Concluding the above mentioned the author gave propositions how to improve the legislation in the field of inheritance law.

Key words: inheritance, inheritance of law, testament, conflict in relations of inheritance, international inheritance.

Отримано 20.10.2014